

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja óe
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosó ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwołó da.

Njech ty spěwał
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech ól khmana
Žiwnosó je;
Žiwa woda,
Klž Bóh poda,
Wokreń óe. F.

• Sserbske njedźeliske łopjeno. •

Budyšin

28. oktobra 1928

Bauzen

Čišto a nakład Ssmolerjez knihcizichczerne a kniharnje šap. družst. s wobm. ruk. w Budyšinje.
Wulhadža łóždu robotu a plaću bértlětnje 108 stotych pjenjełow.

21. njedźela po šwjatej Trojizy.

Čstwjedzeń reformazije.

Čjewj. kwj. Jana 3, 11.

„Čdzerž, šhtož maš, šo by ništo njewšal tvoju trónu.“

Wšichodnu šrijedu šmějemy šašo šwjedzeń reformazije, na kotrymž džakowni wopomnimy, kať je Luther w lěcže 1517 džeń 31. oktobra 95 šadow pšhecziwo wotpuškej na durje hrodowneje zyrkwe we Wittenberku pšhibil, a šdobom, kať je Bóh tón Knjes tuteho muža do šwojeje šlužby štajil, šo by našch lud šašo š Jesuše dowjedł; šwjedzeń, kiž nam šnowa praji, kať wyšozny šmy se šwojej ewangeliskej wěru wobhna-dženi, šo mamy šebi pak tež tute drohotne kubło wyšozny wažicž a wobkhowacž.

„Čdzerž, šhtož maš!“ — Čšto mamy šašo ewangelšny šhešczišjenjo? Čšto je našcha tróna? — To je to, šhtož tamna Šhiladephiška wóšada měješče, na kotruž šwj. Jan po Božej pšhitašni pišče: „Čdzerž, šhtož maš!“ Wona běšče kať jašne šwětko, kať kčějata šahroda, dotełž měješče Jesom Khrysta ša šwojeho Šbóžnita, ša jenicžeho šrednita šwojeje šbóžnosće. — Šdy by šhešczišjanška zyrkej tajka wo-štała, kaťkaž tehdy běšče; hdy by šdzeržata, šhtož tehdy mě-ješče, dha njeby žaneje reformazije, žaneho Luthera trjeba bylo. Ale wona njeje pšhi tym woštała. Kaťke hrošne pšheměnenje je šo š njej w běhu lěštokow štało! Wšchať niz tať, šo by šo wušnacže druheho artilla šběhnyło: „Ša wěru do Jesom Khrysta, Božeho jenicžeho narodženeho šyna, našcheho knješa“; wšchať niz tať, šo by šo šhčiz š wěšow

a š rowow a Boža martra š Božeho wóštarja wšaka, ale Jesuž njebe wjazny šrijedzišcžo a jadro šhešczišjanškej wěry. Šdy by šo něšto prašchal: „Čšto je šłowa šhešczišjanškej zyrkwe?“, dha njeby šo jemu wjazny wotmołwilo: „Jesuž Khrystuž“, ale „šamž w Romje“; a hdy by šhto šo prašchal: „Čšto mam čžinicž, šo bych ja šbóžny był?“, njeby šo jemu wjazny wotmołwilo: „Wěš do teho Knješa Jesom Khrysta!“, ale: „Wopruj twojej zyrkwi něšto, dať jašmožiny, pošč šo, nastaj šo na šwjaty pucž, wopntaj hnadowne měšto kup šebi wotpuš!“; š krotka: „Šladaj, kať by šebi wodawanje šwojeho hrěcha šašlužil!“ Woprawdžite šnutštowne žiwjenje š Bo-šom be šo, podobnje kať něhdy pola Židow, pšhewobrocžilo do dopjelnenja wšhelatich šwontownych čłowješkich wušta-šenjow. A zyrkej škóncžnje š wotpuštom wšlowašče. To be š pšhiczinu ša Lutherowe wušupjenje. Wón šebi wot hrěch-šnita šsprawnu pokutu žadašče, bjes kotrež šo jemu njemoža hrěchi wodacž. — To be wón šam na šebi šhonil. Bóh be jeho do kroteje šchule wšal. Luther be wšcho čžinił, šhtož be jenož někať po wuštajenjach šwojeje zyrkwe možno, be šo be-šdžil, šo čžwilował, šo by šebi šwoju šbóžnosć šašlužil. We radnej kčži w Erfurcže šu wobrašny š Lutheroweho žiwjenja w tamnym kłóštrje, mjes nimi jedny, hđžež jeho kať wot wjele poščzenja morweho w jeho šštwicžny ležo widžimy. Tať je tutón muž šo šprawnje bešžil. Ale wšcho be podarmo, do-šniž njebe na bibliju a w njej na to šłowo trjedił: „A budža bjes šašlužby prawi čžinjeni š jeho hnadny pšches to wumo-ženje, kotrež pšches Khrystuža Jesuža šo štało je. — Wšchetož my ša to mamy, šo čłowjeł prawny budže bjes teho šatonja šštokow, jeno pšches wěru.“ (Rom. 3, 23, 28.) To šłowo be

jemu kaž puczowarjej Bože błónzo po bludzenju w dołhej cžemnej nozy. Pucz ł njebiešam nětko jašny psched jeho wo-
czomaj ležesche. Tu bě Luther na žórlo žiwjeje wody trjehit, kotrež bě dołhe lěta sašpane ležalo. To je wotkrył, so by
šwoju a wschitke sawutlaze dušche wofšchewił. — S tym pač,
šchož tu w šwjatym pišmje namakašche, njebě psches jene
wuczba a wašchne a sadzerženje žytkwe a jeje duchownych. A
jačo Luther pschecziwo wotpuškej pišasche, kiž šo sa pjenješy
pschedawašche, wón na to njemyslešche, šo wot žytkwe džě-
licž, ale mēnjesche, so jej dobru šlužbu wopokasa, a nadžijesche
šo, so budža wschitzy sprawni mužojo jemu prawo dacž a
ł tomu rad hotowi, tutón njedoštatk a tute njepšchistojne
wašchne wotštronicz. Ale w tutym šwojim woczakowanju
bě šo mylił. Dofelž pač njechašche nicžo pschecziwo šwojemu
šwědomju cžinicž a njemōžesche tohodla tež nicžo, šchož bě
pišak, wróczo wsacz, bu wón saštorcženy. Tak bě džělenje
wot žytkwe dołonjane. Luther pač njedawašche šo šatra-
šchicz. Eswězu, kotraž bě pod kórz štajena, sašo na šwěcžnik
štajesche. Wittenberk bu kaž město, kiž na horje leži a nje-
mōže potajene bycz, ł kotrehož šo šwětko ewangelija do
wscheho šwěta šnowa šwěcžische. Eswěcžnik běchu Lutherowe
pišma, běšche biblija, kotruž je do macžernej řečje pscheložik,
běšche katechismus, do kotrehož běšche hłowne wězy (haupt-
šchtuki) šchescžijanskeje wěry hromadže postajik, běchu přenje
špěwarške ł kěrlušchemi, kotrež bě šam sašpěwal a ł kotryniž
je šo ewangelika wěrnoscž do wutrobow špěwala a sašchžepika.
Tamny cžaž běšche kaž nowe duchowne nalěcžo, w kotrymž šo
nowe duchowne žiwjenje wješele hibašche. Našch lud mē-
jesche sašo to ewangelijon wot wumōženja, kotrež je šo psches
Šesom Khrysta štačo; ewangelika wěra je jeho drohotne kublo,
jeho kóna. A reformaziški šwjedžen nam šnowa praji, kaž
wšchozy šmy ł tym wot Boha wobhnadženi.

Tute drohotne herbštwo našchich wótzow mamy šebi
šwěru wobthowacz. „Šdžerž, šchož mašch!“ Nješchšchimy
ł tuteho šłowa, kaški štrach nam hrošny? Šo mamy njepšche-
czelow, kiž džedža nam našchu kónu wsacz? Romška žytkwe
je, to šo wě, je wscheho špoczattka šem šo prózowala, ewangel-
škich sašo sa šebje dobnycž a do šwojeho kłina wróczo wjesčž,
a wona je to, wošebje w južnych krajach, kiž pod katolštimi
wjerchami štejachu, ł namozu špytała. Našchi wótzajo, kiž
běchu šebi šwoju ewangelšku wěru ł njewurjekniwje cžěžkim
bēdženjom dobnili, wēdžachu, šcho na nej mējachu; woni
běchu hotowi, sa nju wscho druhe woprowacz. „Šdnyž woni
wošmu nam wschē cžažne kubla tam, dha ł teho nimaju wschaf
nicžo ł lepšchemu, nam dnybi njebjō wostacz.“ Tutón Luthe-
rowy kěrlušch bě jim ł wutrobny špěwany.

Na šwojim puczowanju běch ras do Salzburka pschischol.
To je kražne město, kražna krajina. S hnutěj wutrobu dny-
bjach na to myšlicž, kaž šu něhdy ewangelšzy wobndlerjo tu-
teho wot Boha tak žohnowaneho kraja radšcho šwoju do-
mišnu hacž šwoju ewangelšku wěru wopušchčžili. Pruski kral
Šjedrič Wilhelm I. je w lěcže 1732 jich nimale 15 000 do
Pruskeje horjewšak a w rašchich krajinach šwojeho kraleštwā
sašpdlił.

Dženka drje šo ł namozu wjazny njedžěla. Ale kaž mudrje
romška žytkwe wot teho cžaža šem, šo ewangelškeho kēžora
wjazy nimamy a šo je jej pucz do němškich krajow bjes sa-
džewanja šchērošo wotewrjeny, postupi! W Berlinje ma
hamžowški poščkanž šwoje šydko; biškopštwo sa biškopštwom
šo šakožuje; šaparka sa šapaktu a žytkwe sa žytkwu šo
natwari; mnichow a mnischki w přjedny nimale cžiščje ewan-
gelškich městach dženi a wjazny wohladamy, w najwyschichich sa-

štojnštwach wjazny katolškich mužow dnžli hdy přjedny šedži;
wulka šyčž, kotraž šo wošo sa woškom pletuje, šo po něčžim
nad našchim žytkym krajom wupšchēštrēje a jón pschitrywa.
Šaj, podjanska žytkwe šo hiba. My njemōžemy jej to sa šlo
wsacz, to je jeje dobre prawo. Wona cžini po šłowje šwja-
teho pišma: „Wukupčje šebi šprawnny cžaž!“ (Ef. 5, 16).
Ale cžim bóle dnyrimy tež my ewangelšzy wachowacz a šedž-
bowacz, šo njebnchmy šwoje šwjate, drohe ewangelške herba-
štwo šhubili.

Kač pač našch ewangelški lud ł tomu wschemu šteji?

Wodžerjo ewangelškich žytkwioy šu drje šebi šwojeho
šamošwjenja wēdomi. Woni šo tež wo to prózujā, šo bychu
ewangelške ludny do jeneho šwjaska šjednocžili a ł tym pošchl-
nili. Wodžerjo ewangelškich towašštwow, kaž na pschikšad
Ewangelškeho šwjaska a Gustav-Adolšškeho towašštwā wscho,
šchož w jich mozach šteji, cžinja, šo bychu ewangelške žiwjenje
w kraju a we wukraju šdžerželi. — Ale nješteji sa nimi jenož
hišchčje mašny džel našcheho luda? Njeje tomu tak, šo wjetšchi
džel špi a šo wo žadny štrach nještara a jón njewidži a nje-
šnaje? Na cžim drje to leži? Dofelž do žyła wjazny do ža-
neho Boha a žaneho wēczneho žiwjenja njewērja. Šim je
to wscho jene, šchož šchescžijansštwo wucži a šebi žada. Tuž
tež njeje jim jich ewangelška wěra nicžo wjazny hōdna. Šdnyž
dnyrbja na pschikšad žytkwine dawki płacžicž, drje se šwojim
wustupjenjom se žytkwe hroža.

Dnybi šo hagle sašo na to poščacz, kaž ł tajkim domom,
haj ł žytkym ludom šteji, w kotrymž nješch šwědomnja wjazny
na Boha wjašane? Kač tam njepōzčžiwoscž, njecžiščoscž, nje-
šprawnoscž, šebicžiwoscž, hřech a ł tym wscho hřechne hubjen-
štwo šacžehnje?

Bōh šmiluj šo nad našchim ludom, šo by šwjedžen refor-
mazije jemu šnowa wopomnicž dał, kaž bohacže je wobhna-
dženy se šwojej ewangelškej wěru, šo by šebi šnowa dobnyl a
šwěru wobthowal šwojich wótzow drohotne herbštwo, šwoju
kónu! Šamjen. B.

Reformaziški šwjedžen.

Ewangelijon je mōž Boža, šbōžnych cžini wschitlich,
kotiž na to wērja.

Šłōš: Šed'n twjerdy hřōd je našch Bōh šam.

Našch Šbōžnik Šesuf žiwny je!
Šso wješel, šchož ma wěru!
Šoh' nam wsacz ničtō njemōže,
Šdnyž štražujemy šwěru
Na cžeri cžernoštej
We wērje wutrajnej.
We prawym bēdženju
Š nim džemy ł dobnycžu,
My Šeho wumōženi!

Hřech nam wjaz šchłodžicž njemōže,
Pšches Khrysta šmjercž a rany
Šsmjercž wēczna šahubjena je,
Wschaf našch Knes ł rowa štany.
Pšches Šeho šašlužbu
A ł Šeho prawdoščžu
Pšched Bohom prawi my
A ł hnady šbōžni šmy,
Šoh' lud a herbštwo wēczne!

Knjes Jesuž je to žiwjenje!
 Čješć wšcha Tom' wěčnje kłuscha!
 Šchtóž do njoh' wěri, njewumrje;
 Sso wježel, srudna duscha!
 W nim hafle bohata
 Ssu Wótzej spodobna.
 Čješć Jemu šaspěwaj,
 Tom' wutrobu wšchu daj!
 Kak šbóžny, šchtóž ma Jeho!

Knjes Jesuž, našch kral njebjeski,
 Je našche wěčnje šbože!
 We Jeho kwri a prawdoščzi
 Ssmu my nětk džěczi Bože.
 Lud Jeho wěrjazy
 Je wěčnje šbožowny,
 Ma š hnady žiwjenje
 Do wšcheje wěčnosćze
 Tam w Jeho kražnym rajn!

W jeho wěčnym kralestwje
 Ssu žiwe Bože džěczi,
 We jeho šbóžnym towarštwje;
 Šim jažnosć bójška kweščzi,
 A wobmješowana
 Njej móž joh' kralestwa!
 O duscha, wježel šo
 Nětk Knjesa šwojeho!
 Našch Knjes je šbožo našche!

Nam šhudym Khrystuž wščitko je,
 Je njepowalna ška!
 Ta w wíchorach šo šo njehnuje
 A hdyž twar šwěta spada!
 Wšches Knjesa Jesuža
 Dže duscha wěrjaza
 Se šmjercze hubjeńštwja
 Do wěčnoh' žiwjenja!
 Čješć, šhwalba, džak budž jemu!

Wšched majoštosćzu Knjesowej
 Budž pobožna tu duscha,
 A tej lubošćzi najšwjecjškeje
 Sso dowěr, kaž šo kłuscha!
 O džerž šo Jesuža,
 Tož' šwěrnoh' Šbóžnika,
 Riž naž tak lubo ma,
 Nam hrěchi wodawa,
 Wěr šeno, w nim šny šbóžna!

Sso wježel, žyrkej kšesćjanška!
 Sso wježel w šwojim Knjesu!
 Sso wježel, duscha wěrjaza,
 Čješć Boža nima mjesu!
 Wšches Jesom Khrystuža,
 Do Božoh' kralestwa,
 Do wěčnoh' žiwjenja
 Dže šyla wěrjaza,
 Je šbóžna w šwojim Knjesu!

J. W.

Jandžel.

(Potracžowanje.)

Reformator Luther praji: „Tohodla je wěšte, šo ma małe džěcžo, tak bórny hacž šo narodži, šwojeho jandžela.“

Jandžel pěstón a jandžel šchtitar je š tobu, to je wěštošč, kotruž cži biblija šobu dawa na pucž žiwjenja. Šchto jandželow nadawł a šuttk dozyla je, to š tym njeje dowuprajene. Šchtóž je we šwojej bibliji domach, tón wě, kelto wšchelačornych nadawłow a pšchikłuschnosćow jandželjo wutonjeja, radoščiwnych a wobšbožaznych, ale pał tež šhutnych a štyšćnimnych. Dopomni šo na jandžela pšchi wrotach paradíšownych abo na jandžela šmjercze w Egipčowskej, a šašo na jandželow Bethlehemskeje nožy a na jandželow, kotřiž w puščinje tomu Knjesej kłuža.

Alle niz biblija jenož nam šwěščzi, šo jandžel pěstón je š nami dužny; to našhonjenje našcheho žiwjenja nam to wobšwědcza, a tuto šwědcženje woštanje a wobšteji, byrnjež jich hišćje wjazny cžłowjekow chyzło pšchibohej „pšchipad“ hišćje wjazny šuttkow a džiwow pšchipišowacž, hacž šo to tak hižo jemu pšchipižuje. Kak njewěšty tola cžak šwojeho žiwjenja we wšchem a wšchudžom, tón cžłowjek, kotryž je šo pšchibohej „pšchipad“ šapikał, kał nješbožowny wón. Kał štrošćtny a dowěrjazy a šbožowny tón, kiž šo wě dužny po pucžu pod šylnej ruku Boha toho Knjesa a pšchewodžany wot jeho jandžela.

Jandžel pěstón, pod tutym napišmom nadeńdžesč pšchezo šašo ras powěšč w nowinach, šnajmjeńšcha w tych, kotrež šo nješku hišćje wšchemu nabožnemu wotrijeńšle. Wšchě tute w nowinach a cžakopižach šapikane powěščje šu pał jenož šnadny wurěš š toho, šchtóž šo štawa. A šhudny je tón cžłowjek na wobšbožaznym našhonjenju, kotryž š ničim njeje našhonil tu wěštošč, Boži jandžel šo mnu dužny po pucžu.

W šcžehowaznym někotre wošebite našhonjenja:

W šaškim měštacžtu bydli wudowa hórnik. Wona došta š Ameriki lišt. Šeje tam woženjena džowka jej pišche, šo je pošna štarosćze, je widžaka domach w Šakškej džěcžo š wołnom padnyčž; to njemóže ničžo druhe byčž, hacž šo domach w domišnje šo něšćto štanje, macž dyrbi šo šama hladacž a tež ša druhimi hladacž. — Lišt tu došho njebě, a hlaj, wono šo žyle po šonje šta. Niz drje pola maczerje, ale pola šukodžinej padže š kuchińškeho wošna dwaj ššhodaj wyžoło džěcžo bele do šahrodny — a nješćini šebi ničžo. Bě padnyło na rjadku a bě cžišćje bjes wobšškodženja woštało. Štróžele běchu wulke pola džěščza maczerje a pola wšchěch druhich, wjetšche pał bě hišćje wježele po pšchětratnych štróželach, a wutrobnje šo džakowachu Bohu ša to, šo bě jandželej pěstonej porucžil, džěcžo štražowacž. Wo šonje w Amerižny wědžachu a tuž dwóžny šacžuwachu, kał jandžel pěstón je chyzł warnowacž a kał je tež šchtitar a wukhował.

(Wšchichodnje dale.)

75lětny jubilej šerbskeho mišijonškeho towarštwja.

W štarej šlawnej Michalškej žyrki w Budyščinje šwjecšche šo 19. njedželu po šwj. Trojižny, 14. oktobra 1928, 75lětny jubilej šerbskeho mišijonškeho towarštwja. W rjenje je šelenymi rostlinami, pletwami a wěnzami wupyščenym Božim domje wotměšćtej šo dwě šwjedžeńškej Božej šlužbje, dopoščdnja w 9 hodž. šerbska a popoščdnju ¼ hodžin němška.

Na dopoldniškim herbstim kemščenju bēšche knjes farar Sarjeńk i Khwacziz se kwjedzeńskim předarjom. Wón Michałskej wožadze njeje žadny zusy, dokelž je w njej hižo w přenich lětach kwojeho duchowneho sastojnstwa skutkował. Swoje mózne kwjedzeńske předomanje sałoži na 1. list kwj. Pawola na Timotheja 2, 4—6 a rosłoži nutrnje poškucha-zej kwjedzeńskej wožadze, kať ma zyrkej Khrystužowa bycz wojowarŕka a bēdžeřka sa Bože kralestwo, w kwjatym mišijon- stwje wjedu šo po znykm kwēczje duchowne wójny se skutkami mēra. S tijoč wažnych stejišcězow dawasche kwjedzeński pře- dar kwojej wožadze na wojowanie kwjateho mišijonstwa šhladowacz. Přenje stejišcēzo je, šo spōsnajemy, šo je Boža hnadna wola, šo by wšchitkim ludžom pomhane bylo. Jenož tuta kwjata wola Boža ma pľaczicz pšchi džēle kwjateho mi- šijonstwa. Wojowarjo Božeho kralestwa nimaju nicžo dacž na pšhecziwjenja, poroki a wobmyšľenja ludži. Tu njemōže pľaczicz cžłowješke mēnjenje a mišctrowanje, ale jenož Boža wola. Pšchi druhim stejišcēzu staji předar wožadze pšched dušchu pōhanow wulku nušu. Pōhanjo steja zyle pod knjež- stwom hrēcha a nješnaja žaneho wupuczja se kwojeye duchow- neje cžēmnošcže. Wot naž kšesczjanow žebi Bōh jōnu samō- wjenje žada, kať žmy kwojeye kšesczjanške pšchižľušchnošcže pšhecziwo pōhanam dopjelnili, šo byčmy jim pšchinješli kwētko kwēta a i nim wumoženje. Na tšeczim stejišcēzu žmy poľajani na našche džēto, našche nadawki. Hdnyž tež njemōže kōždy žam do pōhanškich krajow cžahnyč a žim ewangelijon předomacz, dha mōže skutki mišijonstwa šnajmjeńšcha domach podpjeracz se kwojimi proštwami a darami. Swoje kwje- dzeńske předomanje, kiž mōžny šaczjšcēž na wožadu sawo- staji, škōnczi předar i wutrobnym napominanjom, šo by lu- bošcž i kwjatemu mišijonstwu w našchich wožadach žiwa wo- stała a njewoliwňyła pod šchōdnym wliwom dženknišeho cžaja. To je tež kšutne napominanje 75lētneho jubileja na- šcheho herbsteho mišijonšeho towarštwja.

Na nēmštim kwjedzenju předomasche knjes farar dr. G o t š i n g i Drježdžan wo šłowje našcheho Šbōžniķa we šczenju kwj. Mateja 24, 14. Swjedzeński předar špomni na špocžatki mišijonšeho hibanja w Šserbach pšched dlēje hacž 75 lētami, našpomni, kať je njeboh farar Konik w lēcže 1848 w Barcže kwojeye přenje mišijonške předomanje džeržak. Pjecž lēt pošdžišcho, 1853, šałožichu potom w Michałskej wožadze herbstke mišijonške towarštwjo, kiž bu jene i najľepšich mjes šakštimi mišijonškimi towarštwami. Wontach pať na mišijon- škich polach žu skutkowali kwēřni pōgli Knjesowi, ani kwēto- towa wōjna njeje jich džēto šanicžicž mohła. Ale tu domach dyrbimy na štraži štačž, šo šo njebyčmy w druhich prašche- njach a wēzach našcheho cžaja šhubili, ale šo byčmy dobyli, kať nēhdy kwjatny Michał nod mozu cžēmnošcže. Na mišijon- škim kwjedzenju řēka šo rosžudžicž. Sswjedzeński tekst poľ- sa wožadu na šchtyri wažne dnyti: Wnšche wšcheho dyrbi kšec- sczjanam štejecž Jesužowny pšchikas: „Džicže po wšchem kwē- cže a cžinčje i mojim wuczobnikam wšchitke narody.“ S dru- ha mamy šhladowacz na krašnošcž ewangelija, kiž jōnu wšchit- kōn kwēt napjelni. Dale mamy kwjatu pšchižľušchnošcž, kwēd- cžicž pšched pōhnami wo našchim Šbōžniķu a škōncžnje dyrbi naž wobknejicž žedjenje po dokonjenju kwēta a wuhlād na dopjelnjenje Božeho kwjateho wotmyšľenja i ludami šemje.

Wo předomanju štrawjesche i woľtarja knjes superinten- dent Š r ö h l i c h kwjedzeńsku wožadū a wupraji herbstemu mišijonškemu towarštwju wutrobnje šbožopšhecžja i 75lētneju jubileje. Khwalesche Šserbow, šo žu štajnje cžopku wutrobu ša kwjate mišijonštwjo mēli a žu rad našladne dary ša njo

škladowali. S proštwu, šo by tuta kwēra a lubošcž našchich wōtzow w našchich herbstich wožadach dale žiwa wostała, škōn- czi knjes šuperintendent Šrōhlich kwoju narēč a wobšamľ- ny Božu šľužbu i woľtarnej šľužbu.

Sswjedzeńška šberka na wobēmaj Božimaj šľužbomaj je nēhdže 200 hriwnow wunješľa.

Šyrkej a štat.

— **Ewangelška wnšchšcha zyrkwina rada štaršchich** pruškich provinžow je šo na jenotilwe konsistorije wobrocžila, šo byčhu woakždy na to poľajale, na reformaziškim kwjedzenju, 31. okt., na Božich domach a na domach zyrkwinišeho šarjadništwja zyrkwinišku kšorhoj wupowēžnyč. Tuta kšorhoj poľajuje, kať je šnate, vioľetny šchiz na bēlym pľachče.

— **Hessen-Kasselška ewangelška krajna zyrkej šabēra** šo i tym namjetom, šo i krajnej zyrkwju Hessen-Našauskeje do jeneje šjednocžicž. Šdobom čže do tutoho noweho zylka šastu- picž Šrankobrod n. M., Hessen-Darmstadt a Waldeck. To je špomōžny namjet. Wōno njeje dobre, hdnyž w maľym wo- křeķu 3 abo 4 maľe krajne zyrkwje wobšteja. Tohodla šo pilnje na tym džēla, tutōn nowy zylk wutworicž a jemu špomōžne škutkowanie šmōžnicž.

— **Sswjeczatorubjenštwjo** je nēšcto šnate i cžaja refor- mazije. Našch cžakž je šo wobnowit a mēšcžjanške šastupjer- štwjo Drježdžanow ma w tym najnowšchu šašľužbu. Pšheczi- wo pšhecžam a wotpohľadam mēšcžjanškeje rady, kotraž je wotštorczenie tutoho zylkeho praščenja namjetowala, dokelž njeje hišcže prawišnišy rosrižane, je wjetšchina mēšcžjan- škeho šastupjerštwja wobšamľnyšľa, tola wēšty džēl napižmow wotštronicž. Tutu wjetščinu tworja kommunistojo, sozial- demokratojo a demokratojo. Wo namjecže kommunistow a wobšamľnjenju tutnyh šijoch partajow maja šo hnydom wot- štronicž wšchē napižma w šchulach, kotrež žu nabožneho rasa, potajškim wšchē bibliške šchpruchi, kať: „Nječ džēcžatka ke mni pšchindu“ a „Špēwaj a džēľaj“ a „Bohu i cžesčzi a cžłowje- ľam i žohnowanju“ a druge. Tohorunja maja šo se šchulow šhubicž wšchē nabožne šnamjenja, wobrašy, šchizje, tež hdnyž žu wot privatnyh šchuli darjene a wēnowane. Pšhecziwo tu- tomu špocžinanju je wušťupil 7. krajny džēń ewangelškich štar- šchich w Mišchju; nochže žebi lubicž dacž, šo šo prawa, ko- trež wušťawa tež ewangelškim štaršchim dawa, ranja. — Tu widžimy šažo ras, hdže to duzy po puczju žu, a hdže to lud lud duzy po puczju budže, jeli šo šo tajšemu wliwej pod- cžiznje.

Wšchelafe i blisťa a i šalofa.

— **Sašľa mišijonška konferenja** je njedželu 21. oktobra a šcžehowaze dny w Budnyšchinje kwoju šhromadžišnu mēla a šdobom wo mišijonštwje a ša mišijonštwjo roswočžowanie wuhotowala. Wo tutym ša Knjesowe mišijonštwjo kať ša na- šchu Lužizu kať wažnym špocžinanju rosprawjamy w pšchi- chodnyh cžizľach. Mamy tola runje tež w našchej Lužizy lu- bowarjow a pomoznikow Knjesoweho mišijonštwja. A tuto zylke wuhotowanie čžyšche a čže jich hišcže wjazny dobyčž. Nad nami je, šo to je!

Šišťowanie: K. w M. ša 22. po kwj. T. — K. w B. ša 23. po kwj. Trojizy.

Šamōwity redaktor: farar Wyrğacz w Košocžjach.